

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 56Ek/922/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118289755
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Radoslava Slaninová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6118289755.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti povinnému: Ľ. G., U.. XX.XX.XXXX, R. G. XXX/X, XXX XX E. Š.F., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, o vymoženie 12.182,40 eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Frigom, so sídlom exekútorského úradu Námestie SNP 538/16, 091 01 Stropkov, pod sp. zn. XXXEX XXX/XX, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie takto

rozhodol:

I. Súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietá.

II. Oprávnený má nárok na náhradu trov exekučného konania voči povinnému v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 187,30 eur, o ktorom súd rozhodne vydaním dodatku k povereniu po právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 08.06.2018 domáhal od povinného vymoženiu 12.182,40 eur na základe exekučného titulu - Zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava V, č. k. XCbZm XXX/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX (ďalej v texte len ako „exekučný titul“).

2. Okresný súd Banská Bystrica po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a priložených príloh, vydal dňa 19.06.2018 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi Mgr. Jurajovi Volochovi, so sídlom exekútorského úradu Sovietskych hrdinov AB-519, 089 01 Svidník. Dňa 05.01.2021 exekútorsky úrad Mgr. Juraja Volocha zanikol, v dôsledku uvedeného sa náhradníkom stal súdny exekútor JUDr. Miroslav Friga, so sídlom exekútorského úradu Námestie SNP 538/16, 091 01 Stropkov (ďalej v texte len ako „súdny exekútor“), ktorý exekúciu vedie pod sp. zn. XXXEX XXX/XX.

3. Poverený súdny exekútor vydal dňa 20.06.2018 upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo povinnému doručené dňa 26.06.2018. Povinný prostredníctvom právneho zástupcu doručil súdnemu exekútorovi v poradí ďalší návrh na zastavenie exekúcie. Súdny exekútor predložil súdu dňa 16.05.2023 návrh povinného na zastavenie exekúcie spolu s prílohami a vyjadrením oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie, pričom súdny exekútor uviedol, že vzhľadom na skutočnosti uvedené v návrhu na zastavenie exekúcie, ktoré nastali pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, nie je vecne aktívne legitimovaný sa vyjadrovať.

4. Právny zástupca povinného v návrhu na zastavenie exekúcie uvádza nasledovné cit.: „Ako právny zástupca povinného, týmto podávam návrh na zastavenie exekúcie vedenej pôvodne súdnym exekútorom Mgr. Jurajom Volocho, toho času súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Frigom (ďalej

len „exekútor“) pod sp. zn.: XXXEX XXX/XX, pričom tento návrh odôvodňujem nasledovne. Podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku): § 61k ods. 1) Súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak písm. d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie vyplývajúceho z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V č. XCbZm XXX/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX došlo zo strany Okresného súdu Banská Bystrica dňa XX.XX.XXXX k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie č. XXXXXXXXXXXX. Vo veci konajúci exekučný súd však pri vydávaní tohto poverenia na vykonanie exekúcie pochybil, pričom uvedené tvrdenie odôvodňujeme nasledovne. Podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“): 2 § 53 ods. 3) Súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak písm. a) zistí rozpor návrhu alebo exekučného titulu s týmto zákonom, písm. b) sú tu dôvody, pre ktoré by exekúcia musela byť zastavená, alebo do vydania poverenia na vykonanie exekúcie vzniknú dôvody na zastavenie exekučného konania okrem späťvzatia návrhu na vykonanie exekúcie, písm. d) sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky, a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo rozpor s dobrými mravmi a táto okolnosť má vplyv na vymáhaný nárok, písm. e) bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, a existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, V súvislosti s vyššie citovanými ustanoveniami Exekučného poriadku je zrejmé, že v prípade predmetnej exekúcie je potrebné túto zastaviť, a to z nasledujúcich dôvodov. Oprávnený sa podaným návrhom na vykonanie exekúcie domáha vymoženia jeho údajnej peňažnej pohľadávky vo výške 12.182,40 EUR spolu s príslušenstvom, a to na podklade Zmenkového platobného rozkazu č. XCbZm XXX/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX vydaného Okresným súdom Bratislava V. Vo veci konajúci súd však pri vydávaní predmetného exekučného titulu pochybil, keď tento vydal v absolútnom rozpore so zákonom. Rozpor so zákonom pri vydávaní exekučného titulu bol daný najmä tým, že vo veci konajúci súd napriek zákonu stanovenej povinnosti dostatočne nepreskúmal samotnú zmenku, zmluvu o úvere, s ktorou predmetná zmenka súvisela ako ani to, či vzťah založený touto zmluvou nebol vzťahom spotrebiteľským v ktorom nemohlo dôjsť k vydaniu zmenky a následne ani k vydaniu zmenkového platobného rozkazu. Súd pochybil, keď s povinnou v konaní o vydanie zmenkového platobného rozkazu nejednal ako so slabšou zmluvou stranou - spotrebiteľom, resp. keď nezhliadol na neplatnosť dojednania zmluvy o neprijateľnej odplate. Súd nemal pristúpiť k vydaniu zmenkového platobného rozkazu a následne exekučný súd nemal pristúpiť k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie, nakoľko boli dôvody na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie s ohľadom na vyššie citované ustanovenia Exekučného poriadku. Vo vzťahu k uvedenému poukazujeme na nasledovné. Právna povaha zmluvy o úvere Ad.1) prednosť aplikácie predpisov občianskeho práva, zastretý právny úkon V prvom rade upriamujeme pozornosť súdu na skutočnosti týkajúce sa povahy zmluvného vzťahu založeného predmetnou zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa XX.XX.XXXX (ďalej len „zmluva o úvere“). Aj napriek tomu, že v záhlaví predmetnej úverovej zmluvy sa uvádza, že mala byť uzatvorená podľa príslušných obchodnoprávných noriem, v skutočnosti povinná pri uzatváraní úverovej zmluvy mienila a aj reálne poskytnuté finančné prostriedky použila na osobné účely a teda pri podpise zmluvy vystupovala ako fyzická osoba (spotrebiteľ) a nie fyzická osoba - podnikateľ ako to uvádza predmetná zmluva o úvere. Povinná síce disponovala živnostenským oprávnením, ktoré sa uvádza aj na predmetnej zmluve, avšak informácie týkajúce sa jej živnostenského oprávnenia oprávnenému poskytla len za účelom preukázania jej príjmu a na jeho žiadosť. Povinná nemala vedomosť ani zámer uzatvoriť zmluvu ako podnikateľka, nakoľko poskytnuté finančné prostriedky potrebovala pre osobnú potrebu a nie pre potreby svojho podnikania. Povinná bola preto oprávneným uvedená do omylu, keď jej na podpis predložil predmetnú zmluvu o úvere, ktorá má podliehať obchodnoprávnym predpisom, napriek tomu, že úver potrebovala pre osobnú potrebu seba a svojej rodiny a nie na podnikateľské účely. Skutočnosť, že povinná bola oprávneným uvedená do omylu podporuje aj samotná zmluva o úvere, kde sa neuvádza v súvislosti s akou podnikateľkou činnosťou mal byť povinne poskytnutý úver, za akým účelom a pod. a zároveň obsahuje rodné číslo povinnej, ktorý údaj predsa nie je potrebný pre identifikáciu fyzickej osoby - podnikateľa a jeho vyžiadanie jasne naznačuje, že s dlžníkom bolo zo strany veriteľa jednané ako s fyzickou osobou, ktorej mal prislúchať status spotrebiteľa. Povinná pri podpise predmetnej zmluvy absolútne nemala vedomosť o tom, že predmetný úver jej má byť poskytnutý na podnikateľské účely, nakoľko za týmto účelom ho nikdy zo strany oprávneného nežiadala a taktiež nemala vedomosť o tom, čo takéto rozlíšenie pre ňu znamená a že môže mať vplyv na ochranu jej práv. Ako bola informovaná aj zo strany oprávneného, informácie

o jej živnostenskom oprávnení mu mali slúžiť len na preukázanie príjmu a teda za účelom skúmania schopnosti povinnej splácať úver. V zmysle vyššie uvedených skutočností sa preto domnievame, že zo strany oprávneného išlo o obchádzanie občianskoprávných predpisov, či predpisov na ochranu spotrebiteľa a o zastretý právny úkon, ktorým oprávnený fingoval uzatvorenie zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka, aj keď v skutočnosti vzhľadom na postavenie povinnej ako fyzickej osoby, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere nekonala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, má byť táto zmluva posudzovaná podľa Občianskeho zákonníka a podľa predpisov na ochranu spotrebiteľa, najmä zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník § 39 Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. V tejto otázke poukazujeme na obdobné praktiky nebankového subjektu vykazujúce nekalý charakter o ktorých Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/139/2018-235 v rozhodnutí zo dňa 12.12.2019 konštatoval nasledovne: - „Odvolací súd v záujme naznačenia ďalšieho postupu v danej veci dáva súdu prvej inštancie navyše do pozornosti, že v nadväznosti na skutkovú argumentáciu žalobcu produkovanú v priebehu konania je v danej veci namiesto okrem otázok už naznačených odvolacím súdom v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia skúmať, či medzi stranami uzavretá zmluva o úvere nie je právnym úkonom, ktorým sa v danom čase obchádzala regulácia spotrebiteľských zmlúv upravená jednak v ustanoveniach Občianskeho zákonníka a jednak v osobitných zákonoch (zákon č. 258/2001 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), a či konanie žalovaného v skutočnosti nezastieralo poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru, teda či tento právny úkon nebol v konečnom dôsledku absolútne neplatný aj pre obchádzanie zákona (§ 39 Občianskeho zákonníka). Obchádzanie zákona spočíva vo vylúčení záväzného pravidla zámerným použitím prostriedku, ktorý sám osebe nie je zákonom zakázaný, v dôsledku čoho sa uvedený stav stane z hľadiska pozitívneho práva nenapadnuteľný. Predstavuje postup, pri ktorom sa niekto správa síce naoko podľa práva, ale za tým účelom, aby dosiahol výsledok, ktorý je právnymi normami nepredvídaný a nežiaduci. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že konanie zastierajúce poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru je nekalou praktikou a neprijateľnou podmienkou spôsobujúcou neplatnosť celej zmluvy podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka (čl. 14 ods. 1 a ods. 2 rozhodnutia Súdneho dvora týkajúce sa smernice 93/13/ EHS - nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách vo veci C-168/05 Elisa María Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL). V kontexte vyššie uvedeného sme názoru, že predmetnou zmluvou o úvere oprávnený zastieral poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru podľa predpisov občianskeho práva a práva na ochranu spotrebiteľa, čím zasiahol do právnej istoty povinnej, a využitím jej omylu aj do jej zmluvnej voľnosti a osobitnej ochrany, ktorú požíva ako spotrebiteľka. Uvedená praktika, ktorá vykazuje znaky nekalosti a neprijateľnosti preto nemohla platne založiť predmetný zmluvný vzťah, a tento právny úkon je nutné vyhodnotiť ako absolútne neplatný s ohľadom aj na nižšie uvedené ustanovenia. Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom a účinnom znení § 52 ods. 1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. ods. 2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. ods. 3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. ods. 4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. § 54 ods. 2) V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Pri posúdení charakteru právneho vzťahu je nevyhnutné skúmať použitie finančných prostriedkov čo je aj v súlade s ustálenou judikatúrou. V uvedenej súvislosti poukazujeme na Rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 26.05.2011, vydané pod sp. zn.: 6Co/84/2011, podľa ktorého: „...je konanie, ktorým sa presviedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov, s cieľom dosiahnuť, aby sa ako účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, teda aby sa vyznačoval ako účel úveru, účel, ktorý nie je pravdivý, je v rozpore so smernicou č. 2005/2009 ES z 11. 5. 2005 o nekalých obchodných praktikách voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu, pretože takéto konanie možno zaradiť pod nekalú praktiku a zároveň môže napĺňať atribúty agresívnej obchodnej praktiky, čo znamená, že ak sa podstatne zhoršuje sloboda výberu alebo správanie priemerného spotrebiteľa, každá nekalá praktika sa považuje za neprijateľnú voči spotrebiteľovi.“ V súvislosti s vyššie uvedenými tvrdeniami týkajúcimi sa nesprávneho označenia spotrebiteľa v predmetnej úverovej zmluve povinná poukazuje aj na: Podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (platného

a účinného v čase uzavretia úverových zmlúv): § 9 ods. 7) Veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. V otázke prednosti posúdenia zmluvného vzťahu podľa predpisov občianskeho práva pred právom obchodným poukazujeme napríklad na nasledujúce rozhodnutia: - Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.04.2015, vydanom pod sp. zn.: 3MCdo/14/2014, v ktorom uviedol: „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.“ - Uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 26.04.2018, vydané pod sp. zn.: 10NcC/9/2018 - 107, v ktorom sa uvádza: „Z obsahu Zmluvy o úvere jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa je v nej označená menom, priezviskom dátumom narodenia, číslom občianskeho preukazu, trvalým bydliskom a zároveň obchodným menom, IČO -m, číslom živnostenského registra, miestom podnikania s tým, že v zmluve prehlásila, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. Z uvedeného vyplýva, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu typovej (adhéznej) zmluvy, ktorá mala podobu formulárovej zmluvy s vopred predtlačnými podmienkami veriteľom (dodávateľom - podnikateľom) s nemožnosťou zmeniť či ovplyvniť ich znenie dlžníkom (spotrebiteľom), pokiaľ záujemca o poskytnutie úveru chcel vstúpiť do zmluvného vzťahu s veriteľom. Napriek tomu, že v zmluve o úvere č. 6043063 zo dňa 16. 12. 2008 žalobkyňa, ako dlžník prehlásila, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania a v zmluve bola označená obchodným menom je nepochybné, že v nej bola označená aj svojím rodným číslom, a preto nemožno jednoznačne konštatovať, či pri uzatváraní Zmluvy o úvere dňa 16. 12. 2008 konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Posúdenie postavenia žalobkyne pri poskytnutí predmetného úveru a jej prípadné vylúčenie z právneho rámca občianskoprávnej ochrany ako spotrebiteľa, bude predmetom dokazovania vo veci samej, nakoľko dostupné všeobecné údaje o uzavretí zmluvy o úvere, charakter inej, ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nepreukazujú.“ - Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 23.02.2017, vydaný pod sp. zn.: 20Co/61/2016 - 107, v ktorom krajský súd uvádza: „Žalovaný namietá, že žalobca si vzal úver za účelom podnikania, preto je možné na predmetný právny vzťah aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným žalobcovi túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli bez akýchkoľvek pochybností Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré žalobca ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred, a to pre väčší počet spotrebiteľov. Navyše žalovaný má v predmete svojej podnikateľskej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným preukázané, aby úver poskytoval žalobcovi za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Samotná okolnosť, že žalobca v čase uzavretia úverovej zmluvy bol držiteľom živnostenského oprávnenia nepreukazuje, že zmluvu o úvere uzavrel ako podnikateľ na účel podnikania. Táto okolnosť bola potvrdená aj svedeckou výpoveďou Q. A., ktorá v mene žalovaného zmluvu uzavrela. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 3. septembra 2015 vo veci C-110/14, Horatiu Ovidiu Costea proti SC Volksbank România SA, podľa ktorého pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13 má objektívnu povahu a nezávisí od konkrétnych vedomostí, ktoré môže dotknutá osoba mať alebo informácií, ktoré táto osoba skutočne má k dispozícii. Článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že fyzickú osobu vykonávajúcu povolanie advokáta, ktorá uzatvorila s bankou zmluvu o úvere bez toho, aby v nej bol špecifikovaný účel tohto úveru, možno považovať v zmysle uvedeného ustanovenia za „spotrebiteľa“, ak táto zmluva nie je spojená s obchodmi, povolaním alebo podnikaním tohto advokáta.“ - Uznesenie Krajského súdu Košice, vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 4CoE/58/2013: „...púhe označenie povinnej IČO-m nemôže viesť k záverom o tom, že predmetná zmluva bola uzavretá na účel podnikania.“ - Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 15Co/497/2014, v ktorom okrem iného konajúci súd uvádza, že: „Spotrebiteľ nemôže mať vedomosť o následkoch označenia ako podnikateľského subjektu prípadne použitia finančných prostriedkov na podnikateľské účely, pričom veritelia zneužívajú neznalosť spotrebiteľov o následkoch ich označovania ako podnikateľských subjektov a za tým účelom využívajú nekalé obchodné praktiky, ktoré typickým príkladom je práve duplicitné označenie subjektov.“ Taktiež si dovoľujeme poukázať na: - Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.08.2011, vydané

pod sp. zn.: I.US 285/2011 - 16, v ktorom Ústavný súd okrem iného uviedol nasledovné: „K námietke oprávneného v odvolaní, že vzhľadom na osobu povinného - podnikajúca fyzická osoba - sa v danom prípade nejedná ani o spotrebiteľský vzťah ako taký a nie je možné daný vzťah podriaďiť pod právnu úpravu spotrebiteľského úveru, keďže ani jeden z účastníkov konania nie je spotrebiteľom, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v danom prípade, aj keď bol povinný v zmluve o úvere označený tak rodným číslom, ako aj IČO-m, nebolo preukázané, že by konal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu jeho obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Navyše zo samotnej zmluvy o úvere nevyplýva účel poskytnutia peňažných prostriedkov, či už na výkon povolania, zamestnania alebo podnikania dlžníka, ktorý by vylučoval aj aplikáciu z. č. 258/2001 Z. z., a nevyplýva z nej ani to, aký má poskytnutý úver súvis s podnikaním dlžníka. Podľa názoru odvolacieho súdu je v záujme oprávneného pri uzatváraní zmluvy, ktorá nemá byť považovaná za spotrebiteľskú zmluvu špecifikovať účel uzatvorenia zmluvy priamo v zmluve tak, aby bol jasný a zrozumiteľný. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, čím treba podľa názoru odvolacieho súdu dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie nesporebiteľského charakteru zmluvy o úvere zaťažuje toho, kto túto skutočnosť tvrdí, čiže oprávneného. Vzhľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že na vzťah medzi oprávneným a povinným je potrebné aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, t. j. Občiansky zákonník v ust. § 52 a nasl., ako aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.“ Argumentácia povinnej je podporená aj ďalšou skutočnosťou. Z predmetnej zmluvy o úvere má vyplývať, že poskytnutý úver mal povinnej slúžiť na výkon podnikateľskej činnosti, bližšie sa však neuvádza, na aký účel mali byť tieto prostriedky použité. Povinná si dovoľuje uviesť, že jej vtedajšia živnosť sa viazala k opatrovateľským službám, ktoré poskytovala v Rakúsku. Je viac ako zrejmé, že povinná žiadne finančné prostriedky v súvislosti s jej „podnikaním“ nepotrebovala a finančné prostriedky preto za týmto účelom nikdy zo strany oprávneného ani nežiadala. Vtedajšia podnikateľská činnosť nebola podnikaním v pravom slova zmysle, ktoré by povinná potrebovala osobitne dotovať či zveľaďovať, nakoľko jej slúžila len na to, aby mohla v zahraničí poskytovať opatrovateľské služby. Súdu je iste známe z jeho činnosti ako tieto opatrovateľské služby v zahraničí fungujú a že túto činnosť nemožno považovať za taký typ podnikania, do ktorého by bolo potrebné investovať. Vzhľadom na vyššie uvedenú právnu argumentáciu ako aj rozhodovaciu prax povinná trvá na tom, že oprávnený svojím postupom pri uzatváraní zmluvy (za nápadne nevýhodných podmienok) povinnú uviedol do omylu zastretím skutočného právneho úkonu ako aj obchádzaním príslušných občianskoprávných predpisov ako aj osobitne predpisov na ochranu spotrebiteľa, čo má za následok absolútnu neplatnosť predmetnej zmluvy o úvere, nakoľko žalobkyňa ani nemala vôľu zmluvu s takýmto obsahom a v režime obchodného práva uzatvoriť. Nad rámec vyššie uvedeného si dovoľíme zároveň poukázať na to, že zmluva s prihliadnutím na jej charakter nielenže odporuje lex generalis Občianskemu zákonníku ale zároveň nespĺňa obligatórne náležitosti podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré súd skúma ex offa (najmä ustanovenia § 9 ods. 2) psím. a) až y) v nadväznosti na ustanovenie § 11 zákona) a poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkový. Povinná popiera akýkoľvek exekučným titulom uplatnený nárok oprávneného čo do jeho výšky aj čo do dôvodu. Ad.2) uzatváranie zmluvy za veriteľa neoprávnenou osobou V súvislosti s neplatnosťou predmetnej úverovej zmluvy poukazujeme na tú skutočnosť, že predmetnú úverovú zmluvu je potrebné považovať za neplatnú s poukazom aj na to, že oprávnený mal predmetnú úverovú zmluvu uzatvárať prostredníctvom osoby menom R. I. na základe plnej moci. Ak teda predmetnú úverovú zmluvu uzatvárala za oprávneného splnomocnená osoba a nie jeho vlastný štatutárny orgán, táto údajne splnomocnená osoba mala k takejto zmluve na preukázanie jej oprávnenia uzatvárať takúto zmluvu pripojiť i dohodu o plnomocenstve, na podklade ktorej je oprávnená na takéto právne úkony. Takáto dohoda o plnomocenstve však nebola súčasťou zmluvnej dokumentácie od uzavretia zmluvy, na základe čoho predmetnú úverovú zmluvu nie je možné považovať za platne uzavretú, resp. za podpísanú oprávnenou - konajúcou osobou (poukazujeme najmä na ustanovenie § 23 Občianskeho zákonníka). Vyššie uvedené závery potvrdzuje i rozhodovacia prax, z ktorej poukazujeme na:- Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 28.03.2019, vydané pod sp. zn.: 2CoE/6/2019 - 118, v ktorom v odôvodnení tohto rozhodnutia pritom odvolací súd uviedol nasledovné: „V danom prípade z predloženej rozhodcovskej zmluvy, ktorá je súčasťou spisu, vyplýva, že bola podpísaná 4. januára 2013 povinným ako dlžníkom a mandatárom oprávneného na strane veriteľa. Predmetnú rozhodcovskú zmluvu teda neuzatváral štatutárny zástupca oprávneného, ale oprávnený ju podpísal prostredníctvom mandatára, a teda prostredníctvom priameho zastúpenia. Ak má byť uzatvorenie predmetnej rozhodcovskej zmluvy vyhodnotené ako platný právny úkon, musí byť zrejmé, že osoba vystupujúca ako zástupca oprávneného (mandatár) bola skutočne oprávnená na jeho vykonanie. V prípade zastúpenia nepostačuje len uvedenie skutočnosti, že podpisujúca osoba koná v mene mandanta ako mandatár, ale musí byť zrejmé, že

osoba konajúca ako mandatár (splnomocnenec) je aj skutočne oprávnená vykonať v mene a na účet mandanta (splnomocniteľa) predmetný právny úkon - uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy. Podľa § 23 OZ zastúpenie vzniká na základe zákona alebo rozhodnutia štátneho orgánu (zákonné zastúpenie) alebo na základe dohody o plnomocenstve. Zastúpenie na základe plnomocenstva vyžaduje, aby zastúpený a zástupca uzatvorili dohodu o plnej moci. Výsledkom takejto dohody je splnomocniteľom udelená plná moc splnomocnencovi. Plnomocenstvo ako jednostranný právny úkon adresovaný voči tretím osobám, ktorým splnomocniteľ splnomocňuje splnomocnenca na určitý rozsah zastupovania, nemá bez súčasnej existencie dohody o plnej moci uzatvorenej medzi zastúpeným a zástupcom žiadne právne účinky. Ak k písomnému právnemu úkonu, ktorým je uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy, nie je pripojená písomná dohoda o plnomocenstve (mandátna zmluva), nie je možné prijať záver, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená platne, keďže nie je zrejmé, či osoba konajúca za zastúpeného (oprávnený) je aj skutočne oprávnená vykonať daný právny úkon - uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy.“ Na základe vyššie uvedeného ako aj rozhodovacej praxe súdov sme názoru, že predmetná zmluva o úvere je absolútne neplatná aj z dôvodu, že nebola podpísaná za veriteľa osobou na to oprávnenou. Ad.3) Odplata v rozpore so zákonom a dobrými mravmi Povinná tiež poukazuje na to, že predmetnú úverovú zmluvu je potrebné považovať za neplatnú aj pre rozpor dohody o výške odplaty so zákonom, ako aj s dobrými mravmi. Uvedené odôvodňujeme nasledovne. V zmysle predmetnej zmluvy o úvere mala povinná pri istine úveru vo výške 13.248,-EUR, vrátiť veriteľovi úver a úroky, a to v pravidelných 48 - ich mesačných splátkach vo výške 276,00 EUR, pričom zároveň po poskytnutí úveru mala veriteľovi uhradiť „odmenu“ vo výške 9.248,00 EUR. Inými slovami veriteľ fingoval poskytnutie úveru povinnej vo výške 13.248,- EUR ale v skutočnosti jej poskytol finančné prostriedky len vo výške 4.000,- EUR (o čom svedčí predložený dôkaz - výpis z účtu povinnej), keďže z uvedenej sumy 13.248,- EUR mala razom uhradiť „odmenu“ 9.248,- EUR. Takúto praktiku nemožno hodnotiť inak ako nekalú, nakoľko samotný veriteľ úročil celú istinu, napriek tomu, že poskytol spotrebiteľke v skutočnosti len sumu 4.000,- EUR a nie sumu 13.248,- EUR. Povinná mala ale oprávnenému uhradiť sumu 13.248,- EUR + odmenu 9.248,- EUR, teda spolu sumu 22.496,- EUR, ale v skutočnosti istina bola len vo výške 4.000,- EUR. Ktorú splátkami v počte 48 vo výške 276,- EUR mala preplatiť viac ako 3-násobne !!! Dôkaz: Výpis z účtu - prijatie úhrady 4000,- EUR dňa 01.08.2014 Je zrejmé, že celková výška úrokov (zmluvná odmena), ktorú má dlžník zaplatiť sa rovná viac ako 3 - násobku sumy poskytnutého úveru. Výška odplaty za poskytnutie úveru v takejto miere (ktorá zahŕňa úroky za poskytnutie úveru ako aj zmluvnú odmenu) je potrebné považovať za dohodu výrazne odporujúcu zákonu, ale aj dobrým mravom. Zmluva sa totiž javí, že veriteľ poskytol úver vo výške 13.248,- EUR a dlžník mal splatiť sumu 13.248,- EUR, uvedené však vyvracia čl. 4 predmetnej zmluvy, z ktorého je zrejmé, že povinná v skutočnosti dostala na disponovanie len čiastku 4.000,- EUR, ale veriteľovi mala zaplatiť 13.248,- EUR. Oprávnený sa rozdelením tejto odplaty v úverovej zmluve medzi úroky a zmluvnú odmenu snaží zamaskovať svoje nekalé konanie, ktorým sa snaží účelne získať od svojich klientov majetkový prospech. Výšku tejto odplaty je však potrebné hodnotiť komplexne, keďže ako vyplýva aj zo samotnej úverovej zmluvy, tak samotné splátky úveru v zmysle čl. 2 úverovej zmluvy, ako aj zmluvná odmena v zmysle čl. 3 úverovej zmluvy slúžia na splatenie úrokov za poskytnutie úveru. Percentuálne vyjadrenie tejto odplaty za poskytnutie úveru tak predstavuje ročnú úrokovú sadzbu vo výške 78,905 % a ročnej percentuálnej miery nákladov 78,91 % pri istine 13.248,- EUR a pri skutočnej istine 4.000,- EUR je táto až vo výške 82,80 % (viď výpočet ročnej úrokovej sadzby úveru a výpočet hodnoty RPMN k predmetnej úverovej zmluve). Dôkaz: Výpočet ročnej hodnoty RPMN Výpočet ročnej úrokovej sadzby Z prehľadu priemerných odplát za poskytnutie obdobných úverov vyplýva, že v čase uzavretia zmluvy o úvere priemerná výška úrokovej miery na finančnom trhu za obdobné úverové produkty v prípade spotrebiteľských úveroch dosahovala mieru 14,30 % ročne a priemerná hodnota RPMN dosahovala mieru 13,23 % ročne podľa údajov Národnej banky Slovenska.1 AJ v prípade iných úverových produktoch (ne-spotrebiteľských) sa priemerná výška úrokovej sadzby v danom období pohybovala na úrovni 3,47 % podľa prílohy. Dôkaz: Úrokové miery úverov - za obdobie 7/2014 Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka: § 53 ods. 6) Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Podľa nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.: § 1a ods. 1) Ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety. V zmysle ustanovenia § 1a ods. 1)

nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonáva ustanovenie § 53 ods. 6) Občianskeho zákonníka platí, že celková výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevyšovať dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN na finančnom trhu za obdobie úverové produkty. Je teda zrejme, že dohodu o výške úrokovej sadzby za poskytnutie predmetného úveru v miere 78,905 % ročne, ako aj dohodu o hodnote RPMN z predmetnej úverovej zmluvy v miere 78,91 %, resp. 82,80 % ročne je potrebné považovať za dohodu výrazne odporujúcu zákonu ale aj dobrým mravom (najmä ustanoveniu § 53 ods. 6) Občianskeho zákonníka), na základe čoho tak dohoda o výške odplaty za poskytnutie úveru je neplatná. V dôsledku uvedeného potom oprávnený nemá a nikdy nemal nárok na akékoľvek plnenie v rozsahu odplaty za poskytnutie úveru. Tieto tvrdenia potvrdzuje mnoho rozhodnutí súdov, pričom poukazujeme napríklad na - Rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 28.04.2015, vydaný pod sp. zn.: 6Co/764/2014, v ktorom sa uvádza: „Priemerná hodnota RPMN pre spotrebiteľské úvery vo výške do 1.500 € s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov poskytnutých v III. štvrtroku 2010 (v období uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi konania) predstavovala 44,57 % a nie 69,18 % ako to uvádza navrhovateľ, pričom v porovnaní s RPMN v zmysle uzavretej zmluvy medzi účastníkmi konania, t. j. 68,44 % výška tejto odplaty podstatne prevyšuje priemernú hodnotu RPMN, a je nepochybne 1 Prehľad priemerných hodnôt RPMN v čase uzavretia jednotlivých úverových zmlúv je možné nájsť aj na internete, a to na odkaze: <https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-institucie/banky/statisticke-a-analytickeprehlady/urokova-statistika/bankova-urokova-statistika-uvery-rovnamo-v-rozpore-s-dobrymi-mravmi>.“ Vo vzťahu k samotnej neplatnosti dohody o výške odplaty za poskytnutie úveru pritom povinný upriamuje pozornosť na nasledovné. Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka: § 41 Ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Z povahy predmetnej úverovej zmluvy nesporne vyplýva, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou odplacnou. Dohoda o výške odplaty za poskytnutie úveru je tak v prejednávacom prípade takou súčasťou zmluvy, odčlenením ktorej by samotná zmluva stratila jednu zo svojich charakteristických čŕt. Dohodu o výške odplaty za poskytnutie úveru tak nie je možné v prejednávacom prípade odčleniť od ostatného obsahu samotnej úverovej zmluvy. V zmysle uvedeného je potom potrebné dospieť k záveru, že ak je dohoda o výške odplaty za poskytnutie úveru neplatná pre jej priamy rozpor so zákonom, potom v zmysle ustanovenia § 41 poslednej vety Občianskeho zákonníka sa tento dôvod neplatnosti vzťahuje na celý právny úkon - zmluvu o úvere. O tom, že neplatnosť dohody o výške odplaty za poskytnutie úveru má za následok neplatnosť celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere svedčí aj to, že: Podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch: § 9 ods. 19) Ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere neplatná z dôvodu podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a podľa osobitných predpisov a spotrebiteľovi vznikne povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie a osoba v neplatnej zmluve o spotrebiteľskom úvere označená ako veriteľ je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak sa nedohodnú inak; tým nie je dotknuté právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz. Z citovaného ustanovenia § 9 ods. 19) zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejme, že ak je neplatnou dohoda o výške odplaty za poskytnutie úveru, má to za následok neplatnosť úverovej zmluvy ako celku ale zároveň aj za následok tú skutočnosť, že veriteľ nikdy nemal nárok na žiadne plnenie zo strany povinnej v rozsahu odplaty. Vzhľadom na to, že povinná uhradila podstatne viac ako jej poskytol veriteľ (a teda aj plnenie v rozsahu odplaty na ktoré veriteľ nemal nárok - poskytol 4.000,- EUR, uhradila už viac ako 11.348,29 EUR), predmetná exekúcia je aj z tohto dôvodu neopodstatnená. V zmysle vyššie uvedených skutočností je teda zrejme, že predmetnú úverovú zmluvu nie je možné považovať za platne uzavretú a na jej podklade nemohlo ani dôjsť k platnému vystaveniu zmenky na neexistujúci nárok a následne ani k platnému vydaniu zmenkového platobného rozkazu. Súd tieto skutočnosti v pôvodnom konaní vôbec nezohľadnil. Čl. IV Zmenka a zmenkový platobný rozkaz Vo vzťahu k samotnej zmenke poukazujeme na to, že táto nemohla byť v čase uzatvorenia zmluvy platným zabezpečovacím prostriedkom a to z nasledujúcich dôvodov. Podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (platného a účinného v čase podpisu zmluvy o úvere) § 5a Zabezpečenie záväzkov spotrebiteľa ods. 1) Neprípustné je zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy písm. b) zmenkou alebo šekom. V predmetnej veci nebolo prihladené na početné neprijateľné zmluvné podmienky používané veriteľom, a došlo tak k porušeniu § 53 ods. 1) a ods. 5) Občianskeho zákonníka v spojení s relevantnými normami právnych predpisov upravujúcich civilný proces. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je prinajmenšom zmenka, ktorú použil veriteľ na škodu spotrebiteľa, a ktorá bola dojednaná v rozpore s ustanoveniami príslušných zákonov. Zákaz používania zmienok priniesol následne zákonodarca v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských

úveroch v jeho § 17 a aktuálne je ustanovený v § 5a ods. 1 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Ak teda zákon zakazuje nejaké konanie, je takýto právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný a v žiadnom prípade nemôže ponímať právnu ochranu. Neobstojí pri tom ani argument o formálnom charaktere zmenky a o jej abstraktnosti, keďže práve pri tzv. spotrebiteľskej zmenke, ktorej používanie bolo pri spotrebiteľských úveroch dovolené do 31. 12. 2010, musel súd už aj predtým skúmať kauzu právneho úkonu a to práve z dôvodu, aby nad akúkoľvek pochybnosť ustálil charakter zmenky (či ide o podnikateľskú alebo spotrebiteľskú zmenku) a správne a zákonne rozhodol o nárokoch zo zmenky. Sme názoru, že zmenka vznikla zo vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, preto vzniká otázka, či zmenka a jej indosácia nadmerne nesťažili ba dokonca či neznemožnili spotrebiteľovi presadiť vlastné spotrebiteľské práva vrátane práva na ex offio súdnu ochranu (porov. rozsudok Súdného dvora v spojených prípadoch C-240/98 až C-244/98). Zmenka totiž objektívne znamená výrazné sťaženie práv vystaviteľa zmenky (napr. sťažené uplatňovanie kauzálnych námietok, prísna lehota na námietky, právo veriteľa na vyplnenie blanko zmenky). Po indosácii zmenky sa právne postavenie vystaviteľa zmenky vzniknutej zo spotrebiteľskej zmluvy ešte viac sťažuje ak nie je priamo až znemožnené. V konfrontácii práva zo zmenky a prípadného práva spotrebiteľa veľmi výstižne argumentuje Ústavný súd ČR vo veci IV.ÚS 457/10 „...zo zásady lex specialis derogat generali v tomto prípade vyplýva, že zákaz zneužití práva je silnejší, než dovolení dané právem. Jestliže právní norma určité chování dovoluje a jiná je za předpokladu, že je ho ve výše uvedeném smyslu zneužíváno, zakazuje, je takovéto chování ve skutečnosti nikoli výkonem práva, ale protiprávním úkonem, čímž pojem zneužití práva přestává být paradoxní (srov. Knapp, V.: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je jeho zneužitím, tak soudy nemohou poskytnout ochranu, neboť by to bylo v rozporu nejen s § 3 OZ, ale především čl. 36 Listiny (náleží Ústavného soudu ČR IV.ÚS 457/10 ze dne 18. 7. 2013). K problematice zneužívání práva se Ústavní soud v minulosti již vyjádřil, když např. Ve svém nálezu sp. zn. Pl. 25/12 uvedl, že "Podle článku 90 Ústavy České republiky "soudy jsou povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům". Vedení soudních sporů tohoto typu, pojaté primárně nikoliv jako dovolávání se ochrany práv, nýbrž jako obchodní a podnikatelská činnost produkující zisk, se ocitá na samé hraně institutu zneužití práva. Zákaz zneužití práva je uznáván jako jeden ze základních principů fungování práva a plyne z ústavně zakotveného pojmu právní stát (srov. Preambule Ústavy). Stejně tak ve věci sp. zn. I. ÚS 199/11 konstatoval, že "netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům přehnaně formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti." Z uvedeného plynie, že v prejednávanej prípadě boli nepochybne porušené predpisy o obmedzení použitia alebo zákaze použitia zmenky, ktoré veriteľ vôbec nerešpektoval. Plnenia z uvedených neprijateľných podmienok súd v základnom konaní v rovine nárokov zo zmenky priznal bez toho, aby zohľadnil ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a bez toho, aby podstatu morálnosti a zákonnosti plnenia vôbec skúmal. Je preto nesporné, že v exekúcii sa proti povinnému vymáhajú plnenia, ktoré majú svoj základ v neprijateľných zmluvných podmienkach a prípadne boli uplatňované za použitia nekalej obchodnej praxi. Z relevantnej judikatúry súdov dávame do pozornosti nasledovné rozhodnutia súdov, ktoré potvrdzujú opodstatnenosť zastavenia exekúcie vedenej na podklade zmenky pre nároky zo zmenky, ktoré nemali byť voči spotrebiteľovi nikdy súdom priznané. Krajský súd v Prešove svojím rozsudkom pod sp. zn.: 21C/63/2014 - 116 zo dňa 22.07.2015 poukázal na rozhodovanie súdov v obdobných veciach, ako aj na judikatúru Súdného dvora Európskej únie vo veci C-76/10, C-419/2011 zo dňa 14. 03. 2013 (Česká spořitelna a. s. c/a G.Feichter), kde samotný Súdny dvor v konaní pri uplatnení zo zmenky z úradnej moci skúmal postavenie žalovaného ako spotrebiteľa. Podľa záveru Súdného dvora, aj keď sa jedná o vzťah uplatnený na základe zmenky ako abstraktného cenného papiera je povinnosťou súdu skúmať postavenie žalovaného ako spotrebiteľa. Podľa konkrétneho rozhodnutia Súdného dvora EÚ zo 16.11.2010 vo veci C-76/10, bolo rozhodnuté, že vnútroštátny súd má v každom štádiu konania vrátane výkonu rozhodnutia povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalé povahy sankcií obsiahnutých v zmluve o úvere, ak má súd k tomuto účelu k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave. V bode 37 tohto rozhodnutia je uvedené, že sa vychádza z účelu právnej úpravy Smernice č. 93/13 a to, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti a táto informácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. V bode 38 rozhodnutia je jasne uvedené, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné, pričom ide o kogentné ustanovenia, ktoré nie je možné zmeniť. Ich cieľom je nastolenie formálnej rovnováhy vyplývajúcej zo zmluvy medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a nahradiť ich skutočnou rovnováhou a zaviesť s nimi rovnosť medzi účastníkmi právneho vzťahu. V rozsudku Európskeho súdného dvora sp.zn. C - 419/2011 zo 14.03.2013 (Česká spořitelna a.s.

proti Geraldovi Feichterovi) samotný Európsky súdny dvor v konaní pri uplatnení práva zo zmenky z úradnej moci skúmal postavenie spotrebiteľa. Podľa záverov tohto rozhodnutia napriek tomu, že v danom prípade sa jedná o vzťah uplatnený na základe zmenky ako abstraktného cenného papiera, je povinnosťou súdu skúmať postavenie spotrebiteľa. Pri posúdení veci, súd poukazuje aj na nemecký rozsudok Z1965, podľa ktorého, ak bola zmenka prevedená na iný subjekt a pritom jestvujú indície, že zmenka zabezpečovala úver alebo pôžičku pre spotrebiteľa (čo je aj tento prípad), nie je možné poskytnúť ochranu navrhovateľovi, lebo aj nový zmenkový veriteľ, t. j. navrhovateľ si mal preskúmať v súlade so spotrebiteľským právom, či zmenka zabezpečovala spotrebiteľský úver a hlavne z dôvodu, že nadobudol tieto zmenky od subjektov o ktorých je všeobecne známe, že predmetom ich činnosti je poskytovanie úverov alebo pôžičiek. Súd poukazuje aj na list Európskej komisie z 25.4.2013 pod číslom 2012/4165, Vec: výzva - porušenie č. 2012/4165, ktorý bol zaslaný Slovenskej republike práve z dôvodu upozornenia zo strany EK, že SR pravdepodobne dôsledne nedodržiava spotrebiteľské právo EÚ. Okrem iného sa v tejto výzve výslovne uvádza v bode 4. iné praktiky zamerané na vyhýbanie sa riadnej justičnej kontrole (strana 5 EK): „Okrem rozhodcovského súdu, alebo ako alternatíva k nemu, obchodníci používajú aj iné praktiky a postupy na vymáhanie nezákonných pohľadávok založených na nekalých podmienkach.“ Prvým príkladom uvedeným EK je používanie blankozmeniek. Obchodníci vyplňajú do blankozmeniek svoju nárokovanú sumu, hoci to právne predpisy o spotrebiteľských úveroch nedovoľujú, a napriek skutočnosti, že tieto pohľadávky nemajú oporu v právnych predpisoch a sú založené na nekalých podmienkach. Súd citoval čl. 2 písm. a), čl. 3 ods. 1, 2 Smernice Rady 93/13/EHS, ďalej ustanovenia § 52 ods. 1) a 2), ustanovenie § 53 ods. 1), ods. 2) a ods. 4 písm. k), ods. 5), ustanovenia § 54 ods. 1), ods. 2), ustanovenia § 3 ods. 1) a ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, ďalej ustanovenia § 1, ustanovenia § 2 písm. a), ustanovenia § 4 ods. 1), ods. 2) a ods. 6) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o úvere s tým, že uviedol, že zmluvné dojednanie dohodu o vyplnení zmenky považoval za také dojednanie, ktoré umožňuje v rozpore s ustanovením § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka požadovať od spotrebiteľa neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. Takéto zmluvné dojednanie predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v spotrebiteľskej zmluve. Súd s poukazom na dobré mravy (§ 3 Občianskeho zákonníka) ďalej uviedol, že je potrebné rozlišovať neplatnosť zmenky ako cenného papiera podľa zákona č. 191/1950 Zb. o zmenkách a šekoch, ale je potrebné rozlišovať aj neplatnosť dojednania o vystavení, resp. vyplnení zmenky a následne neplatnosť samotnej zmenky vystavenej podľa týchto dojednaní, ak sú v rozpore so spotrebiteľskými právnymi normami, či už pre neprijateľnosť zmluvných podmienok, alebo pre rozpor so zákonom. V danom prípade za absolútne neplatné dojednanie o vyplnení zmenky, ako aj následne vystavenú samotnú zmenku súd posúdil podľa čl. 2 písm. a) v spojení s ustanovením prílohy ods. 1 písm. f) Smernice 93/13/EHS, pretože ide o podmienku, ktorej účinkom a dôsledkom by bolo priznanie za neplnenie záväzku zo strany spotrebiteľa neprimerane vysokého príslušenstva pohľadávky. Zároveň ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, predovšetkým ustanovenia § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, pretože umožňuje požadovať od spotrebiteľa neprimerane vysokú sumu ako sankciou spojenú s nesplnením jeho záväzku. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (§ 53 ods. 5) Občianskeho zákonníka). Z tohto dôvodu dohoda o vyplnení zmenky a následne vystavená zmenka podľa § 53 Občianskeho zákonníka spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a umožňuje mu vymáhať od spotrebiteľa neprimerane vysoké sankcie. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Tiež dávame súdu do pozornosti aj rozhodnutia ďalších súdov, ktoré nepriznali plnenia, ktoré boli v rozpore s dobrými mravmi: • Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 31. mája 2011 č. k. 6CoE 69/2011: Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o čiastočnom zastavení exekúcie a vo výroku dal okresnému súdu podnet na zastavenie exekúcie v celom rozsahu. Tým, že sa dohoda o vyplnení zmenky stala súčasťou štandardnej formulárovej zmluvy, plne sa na ňu musí aplikovať ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v rámci pravidiel verejného poriadku (čl. 50 uznesenie súdneho dvora C-76/10; „vždy za každých okolností“). Prvostupňový súd zmenkový úrok správne takejto súdnej kontrole podrobil. Aj zmenky sa musia podrobiť režimu pravidiel súdnej kontroly. Odvolací súd takto vykladá generálnu klauzulu v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v zmysle čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS. Odvolací súd považuje za nesprávne, ak by mal súd najprv v rozpore s právom Európskej únie týkajúcim sa ochrany pred neprijateľnými podmienkami pripustiť poškodenie spotrebiteľa so zreteľom na abstraktné prvky zmenky a po poškodení mu následne poskytnúť ochranu. Takáto prax by bola zjavne v rozpore s princípom prednosti práva EÚ (rozsudok Simmenthal). Ak by sa členský štát mal držať floskúl o potrebe (sankčného) „tlaku na dlžníka“ a v tomto význame obhajovať neprimerané sankcie, nemala by žiaden význam ani smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach

v spotrebiteľských zmluvách v časti odporúčania transponovať neprimeranú kompenzáciu za porušenie záväzku spotrebiteľa ako neprijateľnú podmienku v spotrebiteľských zmluvách. • Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/261/2014, ktorý judikoval nasledovne: „Smernica Rady č. 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru nezakazuje používanie zmeniek v spotrebiteľských zmluvách, ale zo znenia Čl. 10 jednoznačne vyplýva, že členské štáty môžu povoliť ich používanie v spotrebiteľských zmluvách iba vtedy, ak zároveň zabezpečia vhodnú ochranu spotrebiteľa v takýchto situáciách. Súd návrh zamietol, pretože dohoda o vyplnení zmeniek uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru je neprijateľnou zmluvou podmienkou, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach oboch účastníkov tohto spotrebiteľského právneho vzťahu, v neprospech spotrebiteľa. Je teda absolútne neplatnou. Bez takejto platnej dohody je preto absolútne neplatná aj samotná zmenka, na základe ktorej si navrhovateľ uplatňuje žalovanú pohľadávku. Uvedená dohoda o vypíňacom práve k zmenke ako aj zmenka sú neplatné podľa ustanovení spotrebiteľského práva a nie podľa zákona o zmenkách a šekoch. Keďže si navrhovateľ uplatnil výslovne právo zo zmenky, súd návrh zamietol. V tomto konkrétnom prípade súd posúdil za absolútne neplatné dojednanie o vyplnenie zmenky, ako aj následne vystavenú samotnú zmenku a to z dvoch samostatných dôvodov. Jednak ide o absolútnu neplatnosť, pretože súd považuje dojednanie, resp. dohodu o vyplnení zmenky za neprijateľnú zmluvnú podmienku a to podľa článku 2 písm. a/ v spojení s ustanovením prílohy odsek 1 písmeno s/ Smernice 93/13/EHS, pretože sa jedná o podmienku ktorej účinkom a dôsledkom by bolo priznanie za neplnenie záväzku zo strany spotrebiteľa, neprimerane vysokého príslušenstva pohľadávky - zmenkový úrok 0,25% denne. Zároveň ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a to predovšetkým podľa § 53 odsek 4 písm. k/, pretože umožňuje požadovať od spotrebiteľa neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku. Podľa § 54 odsek 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“ • Krajský súd v Prešove obdobne rozhodol aj vo veci vedenej pod sp. zn. 7Co/339/2014. • Krajský súd v Bratislave v konaní pod sp. zn. 3CoZm/41/2013 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 3CbZm/106/2013-34 zo dňa 5.9.2013 v napadnutej zamietajúcej časti a súvisiacom výroku o náhrade trov konania. Vyjadreným právnym názorom sa Krajský súd v Bratislave stotožnil s právnym názorom Okresného súdu Bratislava V, v ktorom prvostupňový súd zamietol priznať navrhovateľovi úrok vo výške 0,25% denne. Nakoľko rozhodnutie o priznaní zmenkovej sumy (istiny) nebolo napadnuté odvolaním, Krajský súd v Bratislave sa meritorne nevyjadroval k výroku prvostupňového rozsudku v časti žalovanej istiny (zmenkovej sumy). Vo svojom odôvodnení poukázal, že „pri posudzovaní úrokovej miery v úrokovej doložke na zmenke treba vychádzať z ustanovenia § 39 Obč. zák. najmä s prihliadnutím na to, či pre neprimeranú výšku úroku nie je právny úkon ako priečiaci sa dobrým mravom neplatný.... Vzhľadom na uvedené úrokovú doložku na zmenke súd prvého stupňa ako priečiacu sa dobrým mravom považoval v zmysle § 39 Obč. zák. za neplatnú.“ • Rozhodnutie Krajského súdu v Žiline v konaní pod sp. zn. 13Cob/365/2014, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 8C/163/2013-76 zo dňa 22. mája 2014 v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti (úrok vo výške 0,25% denne) zamietnutá. Rovnako ako v prípade predloženého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ani Krajský súd v Žiline sa meritorne nevyjadroval k výroku prvostupňového rozsudku v časti žalovanej istiny (zmenkovej sumy). V odôvodnení však judikoval, že „k odvolacej námietke nesprávneho právneho posúdenia okresným súdom v závere, že dohodnutý zmenkový úrok vo výške 0,25% denne je v rozpore s dobrými mravmi, uvádza odvolací súd, že aj keď zákon č. 191/1950 Zb. výšku úrokovej miery neobmedzuje, nie je jej stanovenie celkom na ľubovôli výstavcu alebo doplnovateľa zmenky. Pri uplatnenom nároku je potrebné skúmať a zhodnotiť, či úroková požiadavka zmenkového veriteľa vyjadrená v úrokovej doložke je primeraná, t.j. či je v súlade s dobrými mravmi, resp. s poctivým obchodným stykom tak, ako to správne vykonal prvostupňový súd. Stotožňuje sa odvolací súd so záverom prvostupňového súdu, že úroková doložka plnila funkciu odmeny za poskytnuté peňažné prostriedky, preto jej výška musí zodpovedať danému účelu. K žalobcom požadovanému úroku 0,25 % denne, čo ročne predstavuje 91,25 %, tento bol odvolacím súdom, v zhode s prvostupňovým súdom vyhodnotený ako neprimerane vysoký, prevyšujúci úrokové sadzby uplatňované bankami, a tým v rozpore s dobrými mravmi...“ • Krajský súd v Žiline rozhodol obdobne napr. aj vo veci vedenej pod sp. zn. 13Cob/239/2014. • Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne v konaní pod sp. zn. 16Cob/93/2014: „V prípade, že súd prvého stupňa považuje žalobcom uplatnený nárok za sporný z pohľadu právneho postavenia žalovanej v hlavnom záväzku s pôvodným veriteľom, keďže v napadnutom rozsudku uzavrel, že žalovanú považoval za spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Obč. zák., považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že ochranu spotrebiteľa je súd povinný poskytnúť žalovanej z úradnej povinnosti. Ak súd prvého stupňa vykonaná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci konania, pretože ich vykonanie je nevyhnutné pre rozhodnutie veci postupom podľa §

120 ods. 1 druhá veta O.s.p. a tieto posúdi ako právne významné pre rozhodnutie o uplatnenom nároku, poukazuje odvolací súd na primerané použitie postupu podľa článku 4 ods. 4 Nariadenia tak, aby umožnil účastníkom konania uplatnenie procesného práva podľa § 123 O.s.p. a na kontradiktórnosť súdneho procesu. Účelom práva vyjadriť sa k vykonaným dôkazom je totiž práve možnosť ovplyvniť skutkové zistenia, na ktorých súd zakladá svoje rozhodnutie, keďže skutkové zistenia sú to, čo je účastníkovi nepochybne známejšie ako súdu. Aktivita účastníka pri využití tohto práva je v podstatnej miere závislá práve od miery presvedčivosti vykonaných dôkazov, skutkových zistení, ktorých vyvodenie z nich možno očakávať, a miery presvedčenia súdu o vplyve týchto zistení na unesenie dôkazného bremena daného účastníka.“ V súvislosti s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa si zároveň dovoľujeme dať do pozornosti Spoločné stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 8/2015: I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nezvzhľadne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje. Zároveň vo svojom Závere Najvyšší súd SR uviedol, že: „Všeobecne je potrebné rešpektovať základnú zmenkovo-právnu doktrínu, že zo zmenky samotnej ako abstraktného cenného papiera v zásade nie je možné bez ďalšieho určiť, či ide o spotrebiteľa. Pokiaľ však súd spoľahlivo zistí na základe skutočností vyplývajúcich zo žalobného návrhu, že na strane žalovaného ide o spotrebiteľa, poskytne mu ochranu prostredníctvom právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa.“ Tu Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 16/12 zo dňa 16.10.2012, sp. zn. IV. ÚS 457/10 zo dňa 18.7.2013 a sp. zn. I. ÚS 290/15 zo dňa 16. 9. 2015, ktoré riešiac problematiku použiteľnosti zmenky z pohľadu ochrany spotrebiteľa konštantne zohľadňujú, že v prípade spotrebiteľov nie je možné odhliadnuť od ich špecifických záujmov a postavenia. Všeobecné súdy pri svojej rozhodovacej činnosti musia hľadať také interpretačné a aplikačné východiská, ktoré zabránia zneužívaniu práv v dôsledku aplikácie zmenkových inštitútov neprimerane v neprospech niektorého z účastníkov zmenkového vzťahu. Takáto prax vyplýva aj z rozhodovacej praxe rakúskych a nemeckých súdov. Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá dôvod odkloniť sa od takýchto všeobecne akceptovaných výkladových pravidiel členských štátov EÚ. Tu je potrebné tiež akcentovať už v citovanom českom ústavnom náleze sp. zn. IV. ÚS 457/10 vyslovené pravidlo, že zákaz zneužitia práva je silnejší než dovoľenie dané právom a pokiaľ právna norma určité správanie aprobuje a iná za predpokladu, že je zneužívané, ho zakazuje, takéto konanie v skutočnosti nie je výkonom práva, ale protiprávnym úkonom. Výkonu práva, ktoré je jeho zneužitím, súdy nesmú poskytnúť ochranu, keďže takýto postup by bol v rozpore s ústavou chránenými právami. Napokon pre prípad, že v konaní nebudú povinným vznesené kauzálne námietky, nepôjde o zmenku tzv. „spotrebiteľskú“, ani nebude inak zo skutkového stavu zjavné, že zo strany oprávneného ide o zneužitie práva, je možné samotnou aktivitou súdu prieskumom ex offo podľa okolností prípadu posúdiť nárok na zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi (ex lege podľa ustanovenia § 39 OZ). Súd má právo a povinnosť vyhodnotiť, v akej miere je dohodnutý úrok primeraný, a nad rámec primeranosti návrh v časti úroku zamietnuť. Na základe uvedených rozhodnutí, ako aj rozhodnutí ďalších súdov SR, Súdneho dvora EÚ, ako aj príslušných predpisov na ochranu spotrebiteľa sa javí, že súd nemal nikdy oprávnenému neprimerané a nezákonné plnenie priznať, preto žiadame exekučný súd aby naplnil ciele Smernice Rady 93/13/EHS, predovšetkým jej článku 6 ods. 1), opierajúc sa o rozsudok Európskeho súdneho dvora C - 419/2011, ktorý v konaní pri uplatnení práva zo zmenky z úradnej moci skúmal postavenie spotrebiteľa a aj v prejednávanom prípade poskytol spotrebiteľovi ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Z uvedeného vyplýva, že súd nemal poverenie na vykonanie exekúcie vydať, ak by správne preskúmal a zistil zjavný rozpor „exekučného titulu“ so zákonom. Čl. V Ak by sa titulný súd nestotožnil s vyššie uvedenou argumentáciou smerujúcou k potrebe posúdenia zmluvného vzťahu medzi oprávneným a povinným podľa predpisov občianskeho práva, v

takom prípade si z dôvodu právnej istoty dovoľíme poukázať aj na ďalšie skutočnosti, ktoré taktiež popierajú v exekúcii vymáhaný nárok. Dovoľíme si poukázať na snáď najpodstatnejšiu skutočnosť, ktorá nemá sama o sebe vplyv len pre posúdenie predmetnej zmluvy o úvere podľa predpisov občianskeho práva, ale aj v prípade jej posúdenia podľa noriem obchodného práva, tak ako si to oprávnený vymienil v rozpore so záujmom a žiadosťou povinnej v zmluve. Povinná poukazuje na neprijateľné, v rozpore so zákonom a poctivým obchodným stykom oprávneným určené úroky a odplatu, resp. „odmenu“, ktoré mu mala uhradiť spolu s istinou úveru. Podľa zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník § 502 ods. 1) Od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške. Na základe skutočností uvedených v čl. III bode 3 tohto podania, z ktorého možno vychádzať, na podklade údajov v zmluve úroková miera predstavovala hodnotu 78,905 %, čo je v hrubom rozpore s poctivým obchodným stykom. Dovoľíme si poukázať na obvyklú výšku ročnej úrokovej miery v danom období podľa štatistického prehľadu Národnej banky Slovenska, ktorá predstavovala na úvery pre domácnosti 3,47 % a pre nefinančné spoločnosti 5,30 %, čo je v horibilnom rozpore s celkovou odplatou stanovenou oprávneným v zmluve. Oprávneným určená „odmena“ podľa čl. 2.1 a 4.1 zmluvy predstavujú viac ako 3-násobok požičanej sumy (teda viac ako 300 %). Takýto postup je nutné vyhodnotiť ako rozporný so zákonom a taktiež v rozpore s poctivým obchodným stykom. Za rozporný považujeme aj postup veriteľa ktorým v ustanoveniach čl. 2.1 a 4.1 zavádza, keď zmluvnú odmenu rozdeľuje a finguje poskytnutie vyšších finančných prostriedkov, ktoré v skutočnosti povinnej poskytol. Je zrejmé, že sa zároveň chcel vyhnúť posúdenia prijateľnosti „odplaty“ a to nie len obchádzaním právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa ale aj obchádzaním obchodnoprávných predpisov. Tento postup považujeme za nekalý a preto neplatný. Upriamujeme pozornosť súdu aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 3Cob/255/2015 dňa 04.05.2016, v ktorom súd v konaní vedenom proti spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. konštatoval práve povinným namietanú skutočnosť v tomto konaní, keď posudzoval obdobnú zmluvu aká je predmetom tohto konania: - „Súd prvého stupňa poukázal na to, že spornou sa stala skutočnosť, či Zmluva o revolvingovom úvere bola uzatvorená ako zmluva spotrebiteľská alebo išlo o zmluvu uzavretú podľa ustanovení Obchodného zákonníka z dôvodu, že navrhovateľka, podľa tvrdení odporcu, tak v predzmluvných vzťahoch ako aj v samotnom zmluvnom vzťahu vystupovala ako podnikateľka, o poskytnutie finančných prostriedkov požiadala na podnikateľské účely. Odporca vo svojom písomnom vyjadrení namietal, žena daný právny vzťah je potrebné aplikovať Obchodný zákonník. Súd uviedol, že s takýmto tvrdením odporcu sa nestotožnil. Právny vzťah s poukazom na Zmluvu o revolvingovom úvere je podľa súdu vzhľadom na obsah tejto zmluvy potrebné vykladať ako zmluvu o spotrebiteľských úveroch a je vzťahom občianskoprávnym, preto aj všetky nároky vyplývajúce z tejto zmluvy je treba posudzovať v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa skonštatoval, že z ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách jednoznačne vyplýva, že v prípade poskytnutia úveru v tu prejedávanej veci ide o spotrebiteľský úver, ktorý podlieha režimu zákona o spotrebiteľských úveroch. Lex generalis k zákonu o spotrebiteľských úveroch je Občiansky zákonník. - „Súd sa stotožnil s tvrdeniami navrhovateľky v tom smere, že Úverová zmluva podpísaná navrhovateľom a odporcom bola koncipovaná v rozpore s dobrými mravmi a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to najmä tieto:- Čl. IV. bod 4.1. a 4.2. úverovej zmluvy - zmluvná odmena pre veriteľa v sume 8.832 EUR za poskytnutie úveru pre dlžníka, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru, ktoré tak predstavujú viac ako 2 - násobok poskytnutej sumy úveru, ktorá suma bola len 6.000 EUR,...“- „Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že konaním v rozpore s dobrými mravmi sa pre účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie aj konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky, uznávanej pri predaji výrobku alebo poskytovaní služby alebo môže prívodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe zákona o ochrane spotrebiteľa. Ide o zmluvu, v ktorej je zjavná výrazná nerovnosť zmluvných strán. Neprijateľné podmienky obsiahnuté v spotrebiteľských zmluvách sú absolútne neplatné už od počiatku a pre spotrebiteľa sú nezáväznú. Ochrana spotrebiteľa sa má poskytovať automaticky bez toho, aby si ju spotrebiteľ sám uplatňoval. To znamená, že súdy sú povinné bez ohľadu na návrh spotrebiteľa hodnotiť neprijateľnosť podmienok s prihliadnutím na povahu tovaru resp. služby, na všetky okolnosti a všetky zmluvné podmienky, nielen spotrebiteľom označené za neprijateľné. Podľa názoru súdu, touto otázkou bol povinný zaoberať sa aj Okresný súd Bratislava V v konaní o zmenkovom platobnom rozkaze.“ - „Nezrozumiteľné zmluvné podmienky sa majú vykladať v prospech spotrebiteľa a podľa článku 4 odsek 2 ak hlavný predmet zmluvy, cena alebo úhrada, prípadne tovar alebo služby

dodávané výmenným spôsobom nie sú vyjadrené zrozumiteľne, je potrebné, aby sa preskúmalo, či tieto podmienky nie sú nekalé. Aj vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenia Smernice, mal súd prvého stupňa za to, že právny vzťah založený úverovou zmluvou v prejednávanej veci je jednoznačne spotrebiteľskou zmluvou.“ - „Krajský súd v Bratislave prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a vec i správne právne posúdil, a preto jeho rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako správny potvrdil, stotožňujúc sa i s jeho odôvodnením.“ V súvislosti s vyššie uvedeným poukazujeme aj na nasledujúce ustanovenia. Podľa zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník § 265 OBZ Výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. § 369d ods. 1) Zmluvné dojednanie týkajúce sa splatnosti peňažného záväzku, sadzby úroku z omeškania alebo paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktoré je v hrubom nepomere k právam a povinnostiam vyplývajúcim zo záväzkového vzťahu pre veriteľa bez toho, aby preň existoval spravodlivý dôvod (ďalej len „nekalá zmluvná podmienka“), je neplatné. ods. 8) Na posúdenie, či ide o nekalú zmluvnú podmienku alebo nekalú obchodnú prax sú rozhodujúce všetky okolnosti, prípadu najmä a) súlad so zásadou poctivého obchodného styku, b) povaha predmetu plnenia záväzku, c) existencia spravodlivého dôvodu pre odchýlenie sa dlžníka od 1. sadzby úroku z omeškania podľa § 369 ods. 2 a 369a, 2. splatnosti peňažného záväzku dlžníka podľa § 340a ods. 1 a 2, § 340b ods. 1, 3 a 5, 3. výšky náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 druhej vety. Domnievame sa, že oprávnený svojím postupom smerujúcim k neprimeranému stanoveniu výšky svojej odmeny v hodnote takmer 79 % (pri výške úrokov podľa štatistiky NBS na úvery pre domácnosti 3,47 % a pre nefinančné spoločnosti 5,30 %,) porušil zásady poctivého obchodného styku a takéto konanie preto v zmysle § 265 v korelácii s ustanovením § 369d Obchodného zákonníka nemôže požívať právnu ochranu. Dohodu o výške úrokov je tak nutné považovať za absolútne neplatný právny úkon vzťahujúci svoju neplatnosť na celú zmluvu o úvere. Čl. VI Vyššie uvedené závery je nutné aplikovať aj na predmetné exekučné konanie, nakoľko výkon exekučného titulu, ktorý bol vydaný na podklade neprijateľných zmluvných podmienok, neprihliadnutím na právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, ale aj v rozpore so všeobecnými predpismi upravujúcimi úverové vzťahy by bol nie len v rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku ale aj v rozpore s verejným poriadkom a dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukazujeme aj na nasledujúce rozhodnutie vydané v exekučnom konaní Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 2CoE/14/2017-44 dňa 26.10.2017: - V základnom konaní, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz Okresného súdu Poprad č. k. 17Ro/734/2013 - 18 zo dňa 09.04.2014 nebolo prihliadnuté na možné neprijateľné zmluvné podmienky, obsiahnuté v zmluve o revolvingovom úvere č. 8300007888 zo dňa 01.04.2008. V priebehu exekučného konania podala oprávnená návrh na odklad a návrh na zastavenie exekúcie v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Uviedla, že platobný rozkaz je v absolútnom rozpore so zákonom, nakoľko súd nevykonal kontrolu neprijateľnosti zmluvných podmienok, ani absenciu podstatných náležitostí v Zmluve o revolvingovom úvere podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Návrh povinnej bol zamietnutý z dôvodu, že v exekučnom konaní nie je možné uplatňovať ako dôvody pre zastavenie exekúcie tie skutočnosti, ktoré mali byť uplatnené v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul. V predmetnom konaní to znamenalo, že povinný mal dôvody uplatnené v námietkach proti exekúcii, uplatniť v rámci odporu proti platobnému rozkazu. Pokiaľ tak neurobil, platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a v rámci exekučného konania už nie je možné tento preskúmať. V zmysle doposiaľ uvedeného odvolací súd konštatuje, že postup súdu prvej inštancie považuje za v tomto rozsahu za nesprávny. Ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v rovine verejného poriadku odôvodňuje prelomenie účinkov veci právoplatnej judikovanej, ak bol spotrebiteľ zaviazaný na úhradu plnenia z neprijateľných zmluvných podmienky, ktorých mal byť spotrebiteľ ex offo zbavený obdobne, ako v rovine ochrany podľa pravidiel verejného poriadku. S ohľadom na uvedené skutočnosti je teda zrejmé, že vydaným exekučným titulom boli porušené predpisy na ochranu spotrebiteľa, vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo rozpor s dobrými mravmi a táto okolnosť má vplyv na vymáhaný nárok. Takéto ničotné rozhodnutie pritom nemôže vykazovať znaky formálne a materiálne vykonateľného exekučného titulu, a preto nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, z čoho vyplýva potreba zastavenia predmetnej exekúcie. Čl. VII Na základe vyššie uvedeného navrhujeme, aby vo veci konajúci exekučný súd exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Frigom pod sp. zn.: XXXEx XXX/XX zastavil. Povinný si uplatňuje nárok na náhradu trov konania.“

5. Právny zástupca oprávneného sa vyjadril k návrhu povinného na zastavenie exekúcie prostredníctvom „Vyjadrenia oprávneného k opakovanému návrhu povinného na zastavenie exekúcie“ dňa 14.05.2023

(ďalej v texte len ako „vyjadrenie“), v ktorom uvádza nasledovné cit.: „Spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., ako oprávnenému bol doručený v poradí druhý návrh povinného na zastavenie exekúcie, ku ktorému predkladáme nasledovné vyjadrenie: I. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie uvádza, že zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinným je vzťahom spotrebiteľským pričom namieta rovnaké skutočnosti, aké namietal aj v predchádzajúcom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 27.7. 2018. Oprávnený s druhým návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasí. Povinný podal v poradí druhý návrh na zastavenie exekúcie, t.j. návrh bol podaný po uplynutí lehoty 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia súdneho exekútora o začatí exekúcie. 1) Podľa § 61k ods. 1 až 3 Exekučného poriadku Súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený, c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. (2) Povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok. (3) V neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť. Z citovaného ustanovenia Exekučného poriadku vyplýva, že v návrhu na zastavenie exekúcie podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie musí povinný uplatniť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania návrhu. V návrhu na zastavenie exekúcie podanom po uplynutí lehoty 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie ako aj v ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie (ako to bolo aj v tomto prípade) môže teda povinný uplatniť len právne skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu. Právne skutočnosti, ktoré povinný v tomto návrhu na zastavenie exekúcie uvádza, mohol uplatniť už v základnom konaní, resp. v lehote 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, nemôžu byť preto relevantnými skutočnosťami, ktoré by mohli byť dôvodom na zastavenie exekúcie. Ohľadne tvrdení povinného uvádzaných v opakovanom návrhu na zastavenie exekúcie je potrebné na prvom mieste podotknúť, že v rámci exekučného konania možno preskúmať okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a nie okolnosti, ktoré existovali pred jeho vznikom spočívajúce napr. v podobe riešenia otázky týkajúcej sa záväzkového vzťahu, zmluvných podmienok, právomoci splnomocnenca zmluvu podpísať účastníka zmluvného vzťahu a pod. Okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu mal povinný možnosť uplatniť v základnom konaní zákonom stanoveným spôsobom (námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu). Povinný však možnosť namietat tieto dôvody v základnom konaní nevyužil. Exekučný súd nedisponuje právomocou riešiť okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu. Návrh na zastavenie exekúcie nepredstavuje ďalší opravný prostriedok proti exekučnému titulu a povinný by nemal mať možnosť namietat skutočnosti, ktoré opomenul a neuplatnil v základnom konaní. 2) Tvrdenia povinného o spotrebiteľskom charaktere Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa XX.XX.XXXX (ďalej aj Zmluva) sú nepravdivé a nemajú oporu vo vzájomných vzťahoch s oprávneným, sú s nimi v rozpore, a to jednak pokiaľ ide o predzmluvnú fázu, uzavretie samotnej zmluvy a tiež následné správanie povinného. Vo vzťahu k namietaným skutočnostiam v druhom návrhu na zastavenie exekúcie týkajúcich sa právneho charakteru zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa XX.XX.XXXX ako aj námietky týkajúcej sa zmluvných podmienok, ide o prekážku res iudicata, pretože už boli posúdené v exekučnom konaní pri rozhodovaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 27.7. 2018. Okresný súd Banská Bystrica posúdil zmluvu ako obchodnoprávnú, nie spotrebiteľskú. Sťažnosť povinného proti uzneseniu vydanému Okresným súdom Banská Bystrica sp.zn. 56Ek/922/2018 zo dňa 17.12.2018 bola zamietnutá uznesením zo dňa 14.5.2019. Tieto tvrdenia nemôžu byť preto relevantnými skutočnosťami, ktoré by mohli byť dôvodom na zastavenie exekúcie. Exekučný súd pri rozhodovaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 27.7.2018 posúdil zmluvu ako obchodnoprávnú, keď uviedol : „Samotný charakter zmluvného vzťahu medzi zmluvnými účastníkmi sa určuje na základe prejavenej vôle oboch zmluvných strán pred a pri uzavretí zmluvy. Každá fyzická osoba plne spôsobilá na právne úkony by mala mať rozumové schopnosti na úrovni priemerne spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel právnych úkonov, ktoré uzatvára, ako i jazykové vyjadrenie obsiahnutých zmluvných podmienok. Povinný by teda nemal vstupovať do zmluvného vzťahu s oprávneným, s ktorého obsahom by nesúhlasil a nebol stotožnený. Označenie povinného v zmluve resp. iných dokumentoch aj rodným číslom slúži najmä na jednoznačnú identifikáciu fyzickej osoby

v zmluvnom vzťahu, a je nevyhnutné napr. aj pre prípad jednoznačnej identifikácie fyzickej osoby v konaní pred súdom, predovšetkým v prípade, ak počas trvania záväzkového vzťahu prestane dlžník vykonávať podnikateľskú činnosť. Takéto označenie však žiadnym spôsobom nepotvrďuje skutočnosť, že zmluva bola uzavretá ako spotrebiteľská zmluva. S poukazom aj na skutočnosť, že oprávnenie na podnikanie v zahraničí bolo udelené cudzím orgánom, t.j. orgánom štátu, v ktorom sa podnikateľská činnosť vykonáva (Rakúsko), bolo potrebné bližšie špecifikovať osobu povinného. Na aký účel boli reálne použité finančné prostriedky je irelevantné, nakoľko keď sa finančné prostriedky dostali do dispozície povinného, bolo na jeho slobodnej vôli, na aký účel ich použije t. j. či na chod domácnosti alebo kúpu zariadení či iných vecí slúžiacich na podnikanie.“ Okresný súd Banská Bystrica v uznesení sp.zn. 56Ek/922/2018 zo dňa 14.05.2019, ktorým zamietol sťažnosť povinného ohľadne záväzkového vzťahu dospel k záveru, že : „Súd v rozhodnutí vydanom vyšším súdnym úradníkom v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu konania o sťažnosti sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, súd musel sťažnosť povinnej ako nedôvodnú zamietnuť a sudca sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Povinná v sťažnosti zopakovala len tie isté argumenty (nesprávne posúdenie charakteru vzťahu medzi účastníkmi ako nespotebiteľského), ktoré uviedla v návrhu na zastavenie exekúcie a teda neuviedla žiadne skutočnosti predstavujúce právnu vadu napadnutého rozhodnutia, ktorým súd zamietol jej návrh na zastavenie exekúcie, t. j. neuviedla žiadne dôvody, v dôsledku ktorých považuje napadnuté uznesenie za nesprávne. Napriek zneniu cit. ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci ešte uvádza, že základom argumentácie povinnej v návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu, z ktorého vyplývajú aj všetky jej námietky, je spotrebiteľský charakter vzťahu. Pokiaľ teda povinná namieta nesprávne právne posúdenie charakteru vzťahu medzi účastníkmi ako nespotebiteľského, je potrebné uviesť, že v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXX - XXXXX uzatvorenej medzi oprávneným a povinnou bolo uvedené, že sa uzatvára podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a povinná (ako dlžník) je označená meno a priezvisko: L. G.; sídlo: G. XXX/X, E. Š., XXX XX; rodné číslo: XXXXXX/XXXX, výpis zo živnostenského registra (K. K. N. I.) registračné číslo: XXXXXXXX, obchodné číslo (I.): X.X-XXXXX/XX-X.“ Zároveň v bode 1.1 predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere bolo výslovne uvedené, že: „veriteľ poskytne dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky v dohodnutej výške ...“. Pod takto vyplnenú zmluvu o revolvingovom úvere sa povinná podpísala, čím prejavila vôľu byť zmluvu viazaná tak, ako ju podpísala a musela si byť vedomá, akú zmluvu podpisuje. Rovnaké označenie povinnej meno, priezvisko, živnostenský register a číslo (L. G., G. XXX/X, XX XX E. Š.F., Ž. A. Č. XXXXXXXX, I. X.X-XXXXX/XX-X, B., A. A.) je uvedené aj na vlastnej zmenke vystavenej a podpísanej samotnou povinnou. Na základe uvedeného je jednoznačné, že z obsahu zmluvy s prihliadnutím na všetky okolnosti vyplýva, že predmetnú zmluvu povinná uzatvárala ako podnikateľský subjekt, takže daný vzťah v žiadnom prípade nemožno kvalifikovať ako spotrebiteľský. Pokiaľ ide o námietku povinnej týkajúcej sa odmeny, ktorú považuje za úžeru a odporujúcu dobrým mravom a ktorú povinná uviedla až v sťažnosti proti uzneseniu, tak na túto vzhľadom na vyššie uvedenú konštatáciu nespotebiteľského charakteru vzťahu nemôže exekučný súd prihliadnuť vzhľadom na obmedzenú právomoc exekučného súdu preskúmavať exekučné tituly. Navyše treba skonštatovať, že exekučným titulom je v danom prípade súdne rozhodnutie, kde exekučný súd podľa novej právnej úpravy exekučného konania nemá vôbec žiadnu právomoc zasahovať do právoplatných súdnych rozhodnutí, resp. posudzovať činnosť súdov v základnom konaní. Exekučný súd teda nemá oprávnenie posudzovať či vydané rozhodnutie zodpovedá, resp. nezodpovedá skutočnému hmotnoprávnemu vzťahu. Exekučný súd je súdnym rozhodnutím viazaný, nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť rozhodnutia, nemôže naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu, keďže nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, čo vyplýva z cieľa exekučného konania, ktorým nie je opätovné riešenie sporov, resp. prieskum právoplatných rozhodnutí, ale nútený výkon práva (plnenia) priznaného exekučným titulom. Inými slovami povedané exekučné konanie nie je miestom na preskúmvanie platnosti právnych úkonov, ak tu existuje právoplatný exekučný titul. Všetky námietky treba uplatniť v nachádzacom konaní a teda povinná sa svojimi námietkami mala brániť v základnom konaní, no povinná tak neurobila. Povinná nemôže v exekučnom konaní uplatňovať ani hmotnoprávne ani formálnoprávne námietky, ktoré mala v zmysle vyššie uvedeného uplatniť v pôvodnom konaní. Keďže exekučný súd za žiadnych okolností nesmie preskúmavať meritórnu stránku právoplatného súdneho rozhodnutia, neobstoja žiadne námietky povinnej, ktoré mala uplatniť pred vznikom exekučného titulu.“ Charakter zmluvného vzťahu sa určuje na základe prejavenej vôle oboch zmluvných strán pred a pri uzavretí zmluvy. V tomto smere sú rozhodujúce obsah žiadosti o úver a zmluvy o úvere, oba dôkazy boli v exekučnom konaní predložené a súdom posúdené. Považujeme za nereálne, aby povinný vstupoval do zmluvného vzťahu

s oprávneným, s ktorého obsahom by nesúhlasil a nebol stotožnený. Povinný odôvodňuje svoj návrh rovnakými skutočnosťami ako v predchádzajúcom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 27.7.2018. Okrem spochybňovania právneho charakteru zmluvy opakovaním namieťa výšku zmluvnej odmeny, spôsobilosť exekučného titulu a neuznáva vymáhaný nárok oprávneného. Právne skutočnosti namietané povinným v opakovanom návrhu na zastavenie exekúcie sú vzhľadom na vyššie uvedené neprípustné.

3) Napriek vyššie uvedenému opakovaním oprávnený poukazuje na svoju argumentáciu v doterajších podaniach a to vo vyjadrení zo dňa 19.7. 2018 k prvému návrhu povinného na zastavenie exekúcie a vo vyjadrení zo dňa 21.1. 2019 k sťažnosti povinného. Povinný predložil oprávnenému pri podaní žiadosti o poskytnutie PROFI úver oprávnenie na podnikanie vydané v Rakúskej republike, príslušným orgánom, daňové priznanie pre daň z príjmov fyzických osôb typu B za rok 2012 a 2013, z ktorých vyplývajú príjmy povinného zo živnosti. Žiadosť o poskytnutie pôžičky vyplnil ako fyzická osoba podnikateľ. Z obsahu žiadosti a vyplňaných údajov jednoznačne vyplýva, že príslušné údaje vyplňajú výlučne podnikatelia fyzické osoby a právnické osoby ako aj to, že nie je určená pre fyzické osoby - spotrebiteľov. Z ustanovenia článku 1., ods. 1.1 Zmluvy vyplýva Veriteľ poskytne Dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky (...) Podľa článku 14., ods. 14.1 písm. a), b) Zmluvy Dlžník sa týmto Veriteľovi zaväzuje po celú dobu trvania tejto Zmluvy a) udržiavať v platnosti všetky licencie, súhlasy, registrácie alebo schválenia (vládne či iné) nevyhnutne vyžadované v súvislosti s jeho obchodnou činnosťou, podnikaním alebo majetkom Dlžníka a rovnako i uzatvorením plnením, platnosťou či vymožitelnosťou tejto Zmluvy, b) nevykonať nič, čím by ohrozil platnosť a účinnosť svojej existencie ako právnickej osoby, resp. fyzickej osoby - podnikateľa, či vyvolal spochybnenie či zánik platnosti oprávnení alebo povolení, ktoré sú potrebné pre výkon jeho činnosti alebo k tomu, aby držal, užíval a disponoval svojím majetkom. Podľa článku 14., ods. 14.2 Zmluvy Neobmedzujúc ostatné záväzky a povinnosti Dlžníka podľa tejto Zmluvy sa Dlžník zaväzuje informovať Veriteľa bez zbytočného odkladu o všetkých okolnostiach, ktoré môžu mať vplyv na schopnosť Dlžníka splniť ktorýkoľvek z jeho záväzkov uvedených v tejto Zmluve alebo vplyv na platnosť i vymožitelnosť zabezpečenia alebo ktoré môžu v konečnom dôsledku zapríčiniť alebo vyústiť v porušenie tejto Zmluvy. Podľa článku 17, ods. 17.1 písmeno b) Zmluvy Ktorákoľvek z nižšie uvedených udalostí bude považovaná za prípad neplnenia (ďalej len „Prípad neplnenia“) : Dlžník prestane prevádzkovať svoju činnosť ... Označenie dlžníka v zmluve resp. iných dokumentoch aj rodným číslom slúži na jednoznačnú identifikáciu fyzickej osoby v zmluvnom vzťahu, a je nevyhnutné napr. aj pre prípad jednoznačnej identifikácie fyzickej osoby v konaní pred súdom, resp. v prípade, kedy počas trvania záväzkového vzťahu prestane dlžník vykonávať podnikateľskú činnosť. Označenie dlžníka v zmluve aj rodným číslom žiadnym spôsobom nepotvrďuje skutočnosť, že dlžník zmluvu uzatvoril ako spotrebiteľ. Keďže oprávnenie na podnikanie v zahraničí bolo udelené cudzím orgánom, t.j. orgánom štátu, v ktorom sa podnikateľská činnosť vykonáva, nie je takémuto podnikateľovi pridelené IČO podľa právnych predpisov SR. Rovnako je to aj v prípade označenia fyzickej osoby pri podaní žaloby. Označenie žalovaného rodným číslom nepreukazuje, že zmluvný vzťah, z ktorého záväzok vznikol je spotrebiteľský. Oprávnený popiera tvrdenia povinného o spotrebiteľskej povahe právneho vzťahu založeného Zmluvou. Takéto tvrdenia nemajú oporu v žiadnom skutkovom tvrdení a ani označenom dôkaze. Od začiatku povinný vo vzťahu k oprávnenému vystupoval ako podnikateľský subjekt. Keby povinný mal záujem uzatvoriť zmluvu ako spotrebiteľ, zmluva by mala inú formu, aj obsah so všetkými náležitosťami podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, tak ako je to v prípade iných zmlúv, ktoré oprávnený uzatvára so spotrebiteľmi. Aj fyzická osoba - podnikateľ môže uzatvoriť zmluvu o úvere, na základe ktorej mu budú poskytnuté peňažné prostriedky na súkromné účely, ale z takejto zmluvy tiež musí vyplývať jej nepodnikateľský - spotrebiteľský charakter. Pokiaľ dlžník podpíše zmluvu, v ktorej sa jednoznačne, určito a zrozumiteľne, hneď v úvodných ustanoveniach deklaruje, že peňažné prostriedky sú poskytnuté na výkon jeho podnikateľskej činnosti a z ďalších ustanovení zmluvy je nesporné, že sa týkajú povinností podnikateľa, nie je žiadna pochybnosť o tom, že zmluvu uzatvoril ako podnikateľ za účelom čerpania peňažných prostriedkov na iný než súkromný účel. Povinný pred uzatvorením zmluvy ako aj v čase jej uzatvárania vystupoval ako podnikateľský subjekt a o úver žiadal za účelom výkonu jeho podnikateľskej činnosti. Čo sa týka tvrdenia povinného, že úver nepoužil na podnikanie ale na osobnú potrebu, uvedené tvrdenie povinného je nielen právne ničím neodôvodnené, ale je aj právne irelevantné. Považa zmluvného vzťahu sa nemôže určovať podľa skutočností, ktorá nastáva po uzavretí zmluvy. Čiže nemôže sa zmluva zmeniť na podnikateľskú alebo spotrebiteľskú podľa toho, ako následne po uzavretí koná zmluvná strana a použije peňažné prostriedky. Považa zmluvy sa určuje na základe okolností vzniknutých pred a pri uzavretí zmluvy. Podľa uvedeného záveru by sa právny charakter zmluvy mal posudzovať nie podľa jej obsahu a jednoznačného písomného prejavu vôle, ale na základe faktického konania jednej zo zmluvných strán (povinného) a to aj za predpokladu, že uvedené konanie je v rozpore s písomne dohodnutým obsahom zmluvy, t.j.

charakter zmluvného vzťahu by určovalo aj protiprávne konanie povinného. Tvrdenie povinného o použití finančných prostriedkov na iný účel ako pôvodne dohodnutý v zmluve nie je ničím iným iba snahou sa vyhnúť splneniu povinnosti, na ktorú sa sám a dobrovoľne zaviazal. Povinný nepreukázal prečo po uzatvorení zmluvy a porušovaní povinností z jeho strany má byť tvrdenie, že peňažné prostriedky neboli použité na podnikateľský účel vierohodnejšie ako tvrdenie písomne potvrdené v zmluve o úvere a žiadosti o poskytnutie úveru o tom, že tento jeho úver sa použije na jeho podnikanie. Všetky údaje a skutočnosti uvádzané v dokumentoch, ktoré boli povinnému poskytnuté, boli v zhode s údajmi, s ktorými sa povinný oboznámil a podpisom ich odsúhlasil. V zmluve o revolvingovom úvere povinný vyhlásil, že si zmluvu prečítal, jej obsahu porozumel, uzatvára ju na základe svojej slobodnej a vážnej vôle, nie v tiesni, nie pod nátlakom a ani za inak nevýhodných podmienok. Okrem toho, ak povinný tvrdí použitie peňažných prostriedkov na iný ako podnikateľský účel, je to tvrdenie o jeho vlastnom porušení zmluvy, z čoho sa nemôže teraz dovoľávať výhod či prospechu. Rovnako ani tvrdenie, že nepotreboval peňažné prostriedky na podnikanie nie je dôvodom na posúdenie zmluvy ako spotrebiteľskej, pretože pri podaní žiadosti podnikateľský účel čerpania úveru deklaroval a podpísaním zmluvy podnikateľský účel čerpania úveru potvrdil. Súdny dvor Európskej únie pri riešení výkladu úijného práva (smernica 93/13/ EHS) vo vzťahu k tomu, aké postavenie má byť priznané osobe vystupujúcej od začiatku vo vzťahu k dodávateľovi ako podnikateľ a ktorá až následne tvrdí, že je spotrebiteľom rozhodol takto: Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ nemôže sa táto osoba dovoľávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG). Tento záver je pritom opakovane preberaný vrcholnými súdnymi inštanciami členských štátov EÚ, napríklad: Rovnako, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04). Správanie zmluvných strán po uzavretí zmluvy je tiež určitým dôkazom o tom, čo strany pri uzavretí zmluvy zamýšľali, s akými pohnútkami do zmluvného vzťahu vstupovali a čo jej uzavretím sledovali. Tvrdiť s odstupom času, že povinný uzatvoril Zmluvu ako spotrebiteľský subjekt, je dôkazom o zavádzaní, a to buď v čase uzatvárania zmluvy (čo nepožíva právnu ochranu a je irelevantné, v zmysle vyššie uvedených rozhodnutí) alebo pre účely tohto konania. Zároveň nie je zrejmé, z akého dôvodu by sa malo uprednostniť súčasné tvrdenie povinného oproti jeho skoršiemu pri uzatváraní Zmluvy, teda v čom má súčasné tvrdenie „pravdivejšiu“ hodnotu ako skoršie vyjadrenie povinného. Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, účinného ku dňu uzavretia zmluvy Táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, účinného ku dňu uzavretia zmluvy Touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy : zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716). Povinný ako zmluvná strana vedel do akého záväzkového vzťahu vstupuje, keďže pod názvom zmluvy je ustanovenie, že sa uzatvára podľa § 497 Obchodného zákonníka, aj s akým obsahom, pretože podnikateľský účel poskytnutia úveru je hneď v prvom článku zmluvy. Všetky údaje a skutočnosti uvádzané v dokumentoch, ktoré boli povinnému poskytnuté, boli v zhode s údajmi, s ktorými sa oboznámil a podpisom ich odsúhlasil. V článku 21., ods. 21.9 uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere povinný vyhlásil, že si zmluvu prečítal, jej obsahu porozumel, uzatvára ju na základe svojej slobodnej a vážnej vôle, nie v tiesni, nie pod nátlakom a ani za inak nevýhodných podmienok. Konanie povinného pri uzatváraní zmluvy je potrebné posudzovať z hľadiska príslušných zákonných ustanovení, ktoré určujú ako sa má vykladať písomný právny úkon, teda najmä na ustanovenie § 35 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj Občiansky zákonník). Podľa ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka Právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Zmyslom písomnej formy právneho úkonu je o.i. zabezpečiť určitú formu právnej istoty a stability v zmluvnom vzťahu práve pred situáciou, aby následne nedochádzalo k sporovaniu toho, čo bolo dohodnuté, teda aký bol obsah vôle a čo prejav vôle zahrňoval, ako bol urobený atď. Vôľa konajúcej osoby predstavuje vnútorný, psychický stav, odraz psychického vnútra danej osoby k určitému následku, ktorý sa sleduje, alebo môže nastať. Jej zisťovanie je možné teda len na základe jej vonkajšieho prejavu, teda v konkrétnom konaní, opomenutí, nekonaní, teda v okolnostiach spojených s jej prejavom. V súvislosti s výkladom právneho úkonu oprávnený poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. júla 2012, sp. zn. 3

Cdo 81/2011 podľa ktorého : Ustanovenie § 35 ods. 2 OZ predpokladá, že o obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť z hľadiska jeho určitosti alebo zrozumiteľnosti a pre taký prípad formuluje výkladové pravidlá, ktoré ukladajú súdu, aby tieto pochybnosti odstránil výkladom založeným na tom, že okrem jazykového vyjadrenia právneho úkonu vyjadreného slovne (nie teda konkludentne podľa § 35 ods. 3 Občianskeho zákonníka), podrobí skúmaniu i vôľu (úmysel) konajúcich osôb. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachytené v zmluve, musí byť preto najprv vykladané prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska nadväznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska zaradenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu). Okrem toho súd na základe vykonaného dokazovania posúdi, aká bola skutočná vôľa strán v čase uzatvárania zmluvy. Podmienkou pre to, aby mohol prihliadnuť k vôli účastníkov je, aby nebola v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu. Výkladom tak možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním prejav vôle dopĺňať. Takto musí súd postupovať súd aj v prípadoch, ak interpretujú účastníci vo svojich prednesoch alebo výpovediach v priebehu konania zmluvné dojednanie odlišným spôsobom. Takáto situácia neznamená, že právny úkon vyložiť nemožno, lebo záujmy a postoje účastníkov priebehu súdneho konania už nemusia zodpovedať ich pôvodnej vôli, ktorú prejavili pri právnom úkone. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže byť považovaná za nahradenie, prípadne zmenu už urobených prejavov vôle, keďže použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý urobili účastníci o vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase ich zmluvného dojednania. Vzhľadom na uvedené zo strany oprávneného nedošlo k žiadnemu „fingovaniu uzatvorenia zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka“ ani k uzatvoreniu „zastretého právneho úkonu“ ako účelovo tvrdí povinný. II. Povinný neuvádza v podaní žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spôsobovali zánik vymáhaného nároku, bránili jeho vymáhateľnosti resp. by boli dôvodom, pre ktorý by bola exekúcia neprípustná. Vzhľadom na uvedené oprávnený tvrdí, že povinný nepreukázal splnenie dôvodu na zastavenie exekúcie v zmysle Exekučného poriadku. Navrhuje preto, aby exekučný súd návrh povinného na zastavenie exekúcie ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.“

6. Podľa § 61k ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len ako „Exekučný poriadok“), súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu,
- e) je predpoklad, že iná povinnosť uložená exekučným titulom, najmä povinnosť niečoho sa zdržať alebo niečo strpieť, ktorú okrem povinného nemôžu vykonať iné osoby, bude dobrovoľne a riadne plnená aj bez vedenia exekučného konania; predpokladá sa, že iná povinnosť je dobrovoľne a riadne plnená, ak od posledného porušenia tejto inej povinnosti uplynulo najmenej 6 mesiacov.

7. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

8. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

9. Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

10. Podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

11. Podľa § 611 ods. 4 Exekučného poriadku, rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo o návrhu na zastavenie exekúcie, sa doručí oprávnenému, povinnému a exekútorovi.

12. Podľa § 200 prvá veta Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Podľa § 201 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, v exekučnom konaní nemožno odpustiť zmeškanie lehôt.

14. Podľa § 121 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte len ako „Civilný sporový poriadok“), do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

15. Podľa § 121 ods. 5 Civilného sporového poriadku, lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

16. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

17. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

18. Podľa § 199b Exekučného poriadku, oprávnený a povinný v exekučnom konaní platia trovy, ktoré im v konaní vzniknú a trovy svojho zástupcu.

19. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

20. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavenie exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

21. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len ako „Vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

22. Podľa § 13a ods. 2 písm. c) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

23. Súd po preskúmaní písomností predložených súdnym exekútorom zistil, že upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému doručené dňa 26.06.2018. Pätnásťdňová lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie začala plynúť dňa 27.06.2018, t. j. deň po dni doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Posledný deň zákonom stanovenej lehoty pripadol na deň 11.07.2018. Vzhľadom na uvedené

súd konštatuje, že povinný podal návrh po uplynutí lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovenia § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. Súd v súvislosti s podaným návrhom na zastavenie exekúcie z úradnej povinnosti skúma v prvom rade to, či návrh bol podaný oprávnenou osobou a či bol podaný v zákonom stanovenej lehote na jeho podanie, pričom nedostatok niektorej z uvedených zákonných predpokladov je dôvodom na zamietnutie návrhu bez toho, aby sa súd zaoberal vecnými dôvodmi podaného návrhu. Súd pre úplnosť dodáva, že ide o v poradí ďalší návrh povinného na zastavenie exekúcie, prostredníctvom ktorého môže povinný namietat' len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Nakoľko neboli naplnené predpoklady podľa uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku, teda návrh na zastavenie exekúcie bol podaný oneskorene, pričom zákonnú lehotu na podanie návrhu na zastavenie exekúcie nie je možné podľa ustanovenia § 201 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku odpustiť a zároveň podľa ustanovenia § 61k ods. 3 Exekučného poriadku povinný v neskôr podanom návrhu na zastavenie exekúcie nenamietal skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

24. V súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, ktorým povinný vyvoláva spor medzi oprávneným a povinným o vyriešenie otázky dôvodnosti a prípustnosti prebiehajúcej exekúcie, je potrebné dodať, že v zmysle platnej právnej úpravy sa uplatňuje koncentrácia konania. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že koncentrácia konania ako jedna zo základných zásad kladie požiadavku na povinného v tom smere, že dôvody zastavenia exekúcie je povinný uplatniť včas. Exekučný poriadok pripúšťa podanie viacerých návrhov na zastavenie exekúcie v priebehu jedného exekučného konania podaných povinným za predpokladu včasného uplatnenia skutočností odôvodňujúcich zastavenie exekúcie, čo znamená, že ak je návrh na zastavenie exekúcie podaný v lehote pätnásť dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, povinný má povinnosť uplatniť všetky skutočnosti ktoré sú mu známe a ktoré nastali ku dňu podania návrhu. Ak návrh na zastavenie exekúcie povinný podá po tom, čo uplynie vyššie uvedená lehota pätnásť dní, môže v návrhu uviesť len tie skutočnosti, ktoré nastali až po uplynutí tejto zákonnej lehoty, a to bez ohľadu na to, či ide o návrh na zastavenie exekúcie podaný ako prvý alebo druhý v poradí.

25. Exekučný súd k tvrdeniam povinného uvádza, že návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom a exekučný súd nemožno považovať za odvolací súd či súd dovolací, v ktorých právomoci je preskúmavanie vecnej správnosti rozhodnutia v základnom konaní. Úlohou exekučného súdu je zabezpečiť vymožitelnosť práva. Návrh na zastavenie exekúcie má smerovať proti exekúcii a nie proti exekučnému titulu, čo znamená, že dôvodom podania návrhu na zastavenie exekúcie môže byť existencia tých skutočností, ktoré nastali až po jeho vzniku. Ak by existovali pred vznikom exekučného titulu, nie je možné ich uplatniť v exekučnom konaní, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonávaného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Predmetom rozhodovania exekučného konania je nútené uskutočnenie výkonu príslušného vykonateľného rozhodnutia a nie rozhodovanie o skutočnostiach, o ktorých sa rozhoduje v základnom konaní. Skutočnosti uvedené povinným nastali pred vznikom exekučného titulu, z uvedeného dôvodu mali byť zo strany povinného namietané v základnom konaní. Súd s poukazom na uvedené je viazaný právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu a nie je v jeho kompetencii rozhodnutie všeobecného súdu vecne posudzovať.

26. Exekučný súd pre úplnosť k tvrdeniam povinného, že vymáhaný nárok v danom exekučnom konaní vznikol v súvislosti so spotrebiteľkou zmluvou a teda, že ide o spotrebiteľský právny vzťah podliehajúci režimu spotrebiteľského práva dodáva, že o namietaných skutočnostiach už bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 17.12.2018 a zároveň sťažnosť povinného proti predmetnému uzneseniu bola zamietnutá ako nedôvodná uznesením zo dňa 14.05.2019.

27. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a zo skutočností, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

28. Aj keď exekučné konanie je osobitným druhom civilného procesu, súd sa pri rozhodovaní o trovách exekúcie neradi ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktorý predstavuje základný kódex

upravujúci civilné konanie, ale príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku z dôvodu, že tento upravuje problematiku trov exekučného konania komplexne. Exekučný poriadok ako právny predpis v pozícii lex specialis vymedzuje jednak okruh subjektov, ktorých náklady v exekučnom konaní možno považovať za trovy exekúcie a zároveň to, ktoré ich výdavky sú za trovy považované. Ide o taxatívny výpočet čo znamená, že náklady iných subjektov než účastníkov konania v procesnom postavení oprávneného a povinného, súdneho exekútora a štátu, ale ani iné náklady uvedených subjektov ako tie, ktoré Exekučný poriadok výslovne upravuje, nie je možné za trovy exekúcie považovať. V zmysle ustanovenia § 199a Exekučného poriadku sú trovami oprávneného výdavky za zaplatený súdny poplatok, hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a výdavky na zastupovanie (trovy právneho zastúpenia) v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Za trovy povinného sú považované výdavky na zastupovanie (trovy právneho zastúpenia) v súvislosti s podaným návrhom na zastavenie exekúcie. Aj v exekučnom konaní platí základná doktrína platenia trov zaužívaná v civilnom procese, v zmysle ktorej každý z účastníkov platí trovy, ktoré mu v konaní vzniknú a trovy svojho zástupcu. Je preto potrebné rozlišovať medzi platením trov a inštitútom náhrady trov. Tento inštitút teda predstavuje povinnosť pre exekučný súd rozhodnúť o tom, či niektorý subjekt bude mať právo na refundáciu vynaložených trov a ak áno, tak voči komu a v akej výške. Všeobecne platí, že v prípade zastavenia exekúcie súdom, resp. v prípade rozhodnutia súdu, ktorým exekučný súd rozhodol o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, má oprávnený voči povinnému nárok na účelne vynaložené trovy, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie a povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov ak ide o zastupovanie v súvislosti s jeho návrhom na zastavenie exekúcie, pričom predpokladom pre priznanie takejto náhrady je miera ich úspechu v prebiehajúcom konaní. Keďže v posudzovanej veci mal oprávnený plný úspech, nakoľko súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a oprávnenému priznal voči povinnému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

29. Oprávnený si vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie uplatnil nárok na náhradu trov konania v celkovej výške 187,30 eur vrátane DPH (za jeden úkon právnej služby, a to vyjadrenie k opakovanému návrhu povinného na zastavenie exekúcie, zo sumy 12.182,40 eur vo výške 172,28 eur vrátane DPH /143,57 eur + 20 % DPH/ + 1x paušálna náhrada nákladov vo výške 15,02 eur vrátane DPH /12,52 eur + 20% DPH/).

30. Súd v zmysle ustanovenia § 199a ods. 1 Exekučného poriadku priznal oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s jeho vyjadrením k návrhu povinného na zastavenie exekúcie spočívajúci v trovách právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby v celkovej výške 187,30 eur s DPH (jeden úkon právnej služby vo výške 143,57 eur + jeden režijný paušál vo výške 12,52 eur + 20 % DPH), pričom súd vychádzal z tarifnej hodnoty veci vo výške 12.182,40 eur. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia súd vydá dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.